

his actibus non sit subordinatio, non est cur suspensio ab uno actu contineat suspensionem alterius.

8. *Suspensus a minori Ordine quomodo sit a majori. — Objectioni occurritur. —* Propter hæc aliqui concedunt, suspensionem minoris Ordinis solum redundare in majorem quoad illos actus, in quibus connexionem habent, non vero in aliis; ut, v. gr., qui suspenditur a diaconatu, consequenter suspendi a sacerdotio, quantum ad altaris ministerium, quia Missa non dicitur sine Evangelio; non tamen suspendi ab aliis actibus presbyterii, qui nullum usum diaconatus requirunt. Estque hæc sententia probabilis. Tamen quod diximus, securius, et verius videtur; et ideo respondetur, quamvis sit subordinatio inter ipsos characteres, tamen illam non esse sine ordine ad actus. Quia character juxta institutionem non est nisi propter actum; et ideo, quamvis per suspensionem non auferatur character ipse in se, quia hoc non est in potestate Ecclesiae, tamen in existimatione et usu Ecclesia talem personam habet, ac si pro tunc esset inhabilis ad talem actum, ac propterea secundum Ecclesiae aestimationem, et voluntatem, suspensus ab usu inferioris Ordinis, v. gr., sacerdotii, est consequenter suspensus ab usu superioris Ordinis, scilicet Episcopatus. Et confirmatur simul, et ampliatur; nam suspensus ab Ordine inferiore consequenter est suspensus, seu prohibitus, ne superiorem Ordinem possit recipere, si illum non habet; ergo est etiam suspensus ab usu ejus, si illum habet. Est enim hæc generalis regula Doctorum, censuram, quæ impedit susceptionem alicujus Ordinis nondum habiti, a fortiori impedire usum ejus jam habiti, quia, si impedit radicem, et fructus a fortiori impedit, quando non potest radicem evellere. Antecedens autem patet ex dictis sectione præcedente, et explicatur in hunc modum, quia character inferioris Ordinis est veluti facultas moralis ad suscipiendum Ordinem superiorem; unde receptio superioris Ordinis aestimari et dici potest veluti usus quidam characteris inferioris Ordinis, qui licet videatur magis passivus, quam activus, tamen inter functiones clericales numerari potest; qui ergo suspensus est ab usu Ordinis inferioris, consequenter est suspensus a receptione Ordinis superioris. Estque hæc communis sententia, ut jam referam. Contra quam quidam objiciunt, quia hinc fieri potest, ut pœna excedat delictum; fieri enim

potest, ut sit dignum suspensione unius Ordinis, et non plurium. Respondetur hoc pertinere ad prudentiam judicis, scilicet, ut quando delictum hujusmodi est, non suspendat ab inferiori Ordine, sed a superiori; nam suspensio ab inferiori propter concomitantia, quæ includit, gravior pœna est; quod si etiam suspensio superioris Ordinis videatur excedere gravitatem delicti, suspendat ab uno actu, et non a toto Ordine, vel ad tempus breve, et ita semper fieri poterit commensuratio.

9. *Suspensus ab Ordine superiori, non suspenditur ab inferiori. —* At vero e contrario, qui sic suspensus est a sacerdotali Ordine, non propterea est suspensus ab usu inferiorum Ordinum. Ratio est, quia in forma talis suspensionis neque expresse ac formaliter continentur inferiores Ordines, ut supponimus, neque etiam virtute, aut connexionem aliqua, quia licet superior Ordo pendeat ab inferiori, non tamen e contrario; potest enim quis habere inferiorem Ordinem, et usum ejus, quamvis superiorem non habeat; ergo potest retinere usum inferioris Ordinis etiamsi a superiore prohibitus sit. Et confirmatur, quia alias suspensio talis esset universalis ab omnibus Ordinibus, quia, si ab aliquo Ordine inferiori suspenderet, pari ratione suspenderet ab omnibus, quia non est major ratio de uno quam de aliis; cum ergo supponat suspendere a superioribus Ordinibus, plane sequitur talem suspensionem fieri universalem; consequens autem est nimia ampliatio pœnæ, quæ potius restringi postulat; tum etiam, quia alias superflua esset illa determinatio, quæ ponitur in tali suspensione, cum dicitur: *Ab Ordine sacerdotali*, quia nihil operatur, cum eundem effectum habere dicitur, ac si dictum esset, *ab omnibus Ordinibus*. Denique etiam in rebus naturalibus, ex negatione, vel carentia majoris potentiae, vel intensioris gradus, seu actionis, non recte infertur privatio minoris; in moralibus etiam, qui privatur majori facultate, non statim privatur minore, nisi sint connexæ; idem ergo in præsentia dicendum est. Sic igitur suspensus ab Ordine sacerdotali, Evangelium solemniter cantare, et a fortiori reliqua ministeria inferiora facere poterit licite, et absque ulla pœna; idemque est cum proportionem in cæteris Ordinibus, ut Sylvest., verb. *Suspensio*, num. 5, Navarr., c. 27, num. 160, et sequentibus, notant.

10. *De suspensione alicujus actus certi*

Ordinis, cap. 2 et 3 de Cler. percussore, et cap. 2, 55 dist. — Difficultas. — Prima sententia. — Ultima pars secundæ illationis erat de suspensione partiali ab aliquo Ordine. Exemplumque est, si sacerdos suspendatur *ab officio celebrandi*, seu (quod idem est) *ab altari*, ut sæpe fit; sic enim suspensus, excepto munere sacrificandi, alios actus sacerdotalis officii licite exercere potest, argument. text. in cap. Significavit, de Corpore vitiat., uti Abbas, et Doctores notant. Difficultas vero circa hanc partem est, an, licet considerata tali forma suspensionis verum habeat regula posita, nihilominus propter connexionem actuum contingat, suspensionem, quæ expresse fit ab uno actu tantum, alios comprehendere. Dicunt enim frequenter jurisperiti, suspensus ab uno actu inferiori, consequenter suspensus esse ab actibus superioribus; unde inferunt, Episcopum suspensum a minoribus Ordinibus conferendis, esse suspensum a majoribus; et suspensum a majoribus conferendis, suspensum esse a consecratione Episcopi; e contrario vero (aiunt) suspensum a superiori actu, non propterea esse suspensum ab inferiori. Fundamentum eorum est, quia in his facultatibus ex negatione potentiae circa inferiorem effectum, recte sequitur negatio potentiae ad superiorem, non vero e converso; ergo cui aufertur moralis facultas circa inferiorem, aufertur etiam circa superiorem. Item quia in moralibus, cui honor inferior interdicitur, majores quoque interdicti censentur, ut dicitur in l. Relegatorum, § final., ff. de Interd., nam qui indignus est inferiori honore, indignior erit superiore, l. Qui indignus, ff. de Senator.; ergo idem est in præsentia, argum. cap. Cum illorum, de Sent. excomm., in illis verbis: *Cum majora intelligantur illis prohibita, quibus vetita sunt minoria*. Atque hæc fuit opinio Gloss., in cap. Eos, de Temp. ord., in 6, verb. *Ordinum*; Abb., in cap. Vel non est compos; et Hostiens., in cap. Cum dilectus, de Temp. ord.; quos Sylvest., et alii Summistæ, verb. *Suspensio*, secuti sunt.

11. *Sententia posita impugnatur exemplis. — Evasio. — Eluditur. — Tertium exemplum. —* Hæc vero sententia difficultatem patitur, tam in regula generali quam ponit, quam in ejus fundamento. Primum patet exemplo de clerico ab altari suspensio, qui non propterea ab aliis functionibus sacerdotalibus suspensus habetur, et tamen altaris ministerium omnium sacerdotalium nobilissimum

est; cur ergo, qui illo judicatur indignus, non etiam judicatur indignus cæteris? Aliud est ex cap. ult. de Temp. ordin., in 6, ubi Episcopus propter quoddam delictum a collatione clericalis tonsuræ suspenditur, Episcopo collatio Ordinum superiorum. Responderi potest in illo textu addi particulam illam exclusivam, *duntaxat*; ratione cujus illa suspensio non extenditur ad superiora. Sed contra hoc est imprimis, quod supra dixi, in his formis perinde esse præscindere aut tacere, quod expresse excludere vel negare; et ideo dicebamus idem esse dicere *ab officio*, vel *tantum ab officio*; sic ergo si suspensio, *tantum a collatione tonsuræ*, excludit superiora, ne ab eis fiat suspensio, etiam præcisa suspensio a collatione tonsuræ idem operabitur. Et deinde videtur repugnantia, quod præcisa suspensio a collatione tonsuræ includat suspensionem superiorum, et tamen quod per additionem exclusivæ excludantur superiora; nam ut dialectici aiunt, dictio exclusiva non excludit concomitantia; et ideo, si quis suspenderetur sub hac forma, *a diaconatu duntaxat*, intelligerentur excludi inferiores Ordines, non tamen superiores, quia per connexionem et consecutionem continentur in illa; ergo e converso, si dictio exclusiva in præsentia habet vim excludendi superiora, signum est non includi etiam per concomitantiam in inferiori. Tertium exemplum sumi potest ex concessis; nam qui suspenditur a munere, v. gr., confirmandi, non propterea suspenditur a munere consecrandi corpus Domini, cum tamen hoc ministerium longe excellentius sit.

12. Præterea ratio, in qua fundatur illa sententia, et in principiis philosophicis, et in moralibus videtur valde infirma. Nam in philosophia verum non est, causam, quæ caret virtute ad minorem effectum, carere etiam virtute ad perfectiorem; Angelus enim caret virtute sentiendi, non tamen intelligendi; et idem homo caret interdum firmitate memoriæ, et non perspicacia intelligendi, quæ major est. Similiter in moralibus aliquis interdum privatur pecuniis, non tamen honore, quod majus bonum est; et, qui habet plura beneficia, interdum privatur inferiori, et non majori. Sic ergo in præsentia, cum hæc suspensio sit quedam pœna, poterit quis privari aliquo actu minus perfecto, quia illa est sufficiens pœna delicti, et non privari perfectiori actu. Non est ergo solidum illud principium: Indignus est majoribus, qui minoribus judi-

catur indignus, tum quia quando hæc indignitas solum consistit in quadam culpa, fieri potest, ut propter illam fiat aliquis dignus qui privetur minori bono, non vero majori; tum etiam quia, licet comparando unum actum ad alium, sit minus perfectus, tamen libertas et facultas exercendi utrumque major est, quam circa unum tantum etiam perfectiorem. Per suspensionem autem actus minus perfecti minuitur illa potestas efficiendi illum actum; non ergo recte inde infertur suspendi quoad utrumque actum, quia non demeretur minorem actum absolute spectatum, sed solum comparatione utriusque simul. Atque ita non recte applicantur jura in contrarium citata pro illo principio: *Indignus minori honore, a fortiori indignus est majore*; illa enim procedunt, quando absolute et sine ullo alio respectu aliquis est indignus minori honore etiam per se, et præcise sumpto, quod in præsentem non est necessarium.

13. *Discrimen inter suspensionem a collatione minoris Ordinis et a susceptione ejusdem.* — Accedit tandem, quod exempla seu corollaria, quæ contraria sententia proponit, nullo jure fundata sunt, nec per sese videntur rationi consentanea. Cur enim, si Episcopus suspenditur, ne subdiaconatum, v. gr., conferat, consequenter privatus censi debet, ne diaconos, aut sacerdotes ordinet? cum hi omnes actus ab eadem potestate procedant, quæ in se integra semper manet, et alioqui exercitium, vel collatio unius non pendeat per se ab alio, sed possit major Ordo conferri habenti jam minorem, absque collatione minoris alteri facta. Et aliunde contingere etiam possit, ut culpa, propter quam talis suspensio imponitur, sit digna privatione minoris actus, et non majoris, ut satis declaratum est; ideoque possit etiam contingere, vel potius debeat, ut iudex, qui talem pœnam imposuit, solum de illo actu privare intenderit, quem expressit. Nec est eadem ratio de suspensione ab usu, vel receptione talium Ordinum, et a collatione eorum; nam Ordines diversi respectu ejusdem subjecti habent ordinem per se in suo esse, et consequenter etiam in usu, quia major supponit minorem; et ideo necesse est, ut qui suspenditur ne minorem suscipiat, a fortiori suspendatur, ne ad majora quasi per saltum transeat. Et similiter usus Ordinis supponit esse talis Ordinis; et ideo, qui a suscipiendo aliquo Ordine, quem non habet, suspenditur, consequenter suspenditur ab usu ejus, si jam illum

habet. Ac denique susceptio superioris Ordinis non fit sine aliquo usu inferioris; et ideo qui ab inferiori Ordine suspenditur, consequenter impeditur a susceptione ulterioris Ordinis, si illum non habet, vel ab usu ejus, si jam illum habet. At vero quoad collationem, absolute loquendo, non invenitur hæc colligatio seu subordinatio inter Ordines; nam, licet respectu ejusdem recipientis nemo possit jure illi conferre superiorem Ordinem, nisi vel prius ei conferat, vel saltem supponat inferiorem, tamen absolute, et respectu conferentis, non oportet, ut, si majorem Ordinem confert, det etiam minorem, ut ostensum est. Aliunde vero activa collatio omnium Ordinum ab eadem indivisibili, et quasi eminenti potestate procedit, quæ, dum unum actum exercet, non efficit alium, neque e converso; et ideo, licet impediatur, ne unum actum illorum exerceat, sive majorem, sive minorem, non sequitur simul suspendi ne exerceat alium. Hinc denique in jure, quando Episcopus a collatione duorum vel trium Ordinum suspenditur, non unius tantum fit mentio, sed omnium, ut in c. Litteras, de Temp. ord., *diaconi et presbyterii*. Si autem expresso inferiori intelligeretur etiam facta suspensio a collatione superioris, non oporteret illum exprimere.

14. *Communis sententia ad verum sensum reducitur.* — Propter has rationes censeo, hanc sententiam communem non posse jure procedere, nisi solum quando inter ipsos actus est subordinatio, ita ut perfectior sine minori non possit legitime, et secundum Ecclesiæ ritum exerceri. Quod præter omnia dicta optime confirmatur ex cap. Ex litteris, de Excess. Prælat., ubi circa finem sic dicitur: *Ipsium indignum altaris ministerio reputamus*; subditur: *Cum igitur Pontificale officium sine altaris ministerio non valeat adimpleri, mandamus, quatenus, ut Episcopati cedat, moneatis eundem*; ubi non ex dignitate, aut perfectione, sed ex connexionione Pontifex argumentatur. Et rationes factæ in re morali plane convincunt; maxime, cum pœnæ restringendæ potius sint, quam ampliandæ, nisi ratio urgens, aut alia juris principia aliud facere compellant; quod in præsentem dici non potest. Aliqui vero limitant hanc sententiam, dicentes determinationem hujus suspensionis ex proportionem ad delictum esse sumendam, quando in ea punitur in quo deliquit; ut, v. gr., si Episcopus deliquit in ministratione diaconatus, et propterea

suspenditur a collatione Ordinis vel diaconatus, tunc intelligi præcise ab illo Ordine conferendo suspendi; secus vero esse, si vel non servatur illa proportio inter pœnam et culpam, sed sunt quasi disparatæ omnino; ut si propter adulterium, verbi gratia, suspendatur, tunc procedere communem sententiam, quod suspensus ab inferiori Ordine, est etiam suspensus a superiore.

15. *Limitatio rejicitur.* — *Regula generalis.* — Sed hæc distinctio nec satis fundata est quoad singula membra, nec quoad concordiam eorum inter se. Probat, quia regula illa posita in priori membro incertissima est; interdum enim invenimus in jure suspendi Episcopum tantum in eo actu, quem male exercuit, ut in prima tonsura, cap. ult. de Temp. ordinat., in 6; in diaconatu et presbyterio, in cap. Litteras, de Temp. ordinat.; aliquando vero propter unum Ordinem male collatum, scilicet diaconatus, suspenditur a collatione omnium Ordinum, in cap. Vel non est compos, eodem titulo, quod notavit Glossa in cap. Eos, de Temp. ord., in 6, verb. *Ordinum: Quod si Papa voluisset, eum tantum illo, quem contulit, privare, expressisset*; censeo igitur non esse satis, quod delictum fuerit circa unum Ordinem tantum, ut suspensio censeatur esse ab illo tantum, nisi hoc exprimitur; satis autem exprimitur, non solum quando expresse additur exclusiva, ut in dicto capite ultimo, sed etiam, quando præcise talis Ordo exprimitur, ut in dicto cap. Litteras, quæ jura ad hoc ipsum citat eadem Glossa; unde videtur idem nobiscum sentire. Si autem verba sententiæ generaliora sint, non determinabuntur ex solo delicto, tum propter ea, quæ late supra diximus in simili puncto; tum etiam quia, licet materia delicti fuerit unus tantum Ordo, potest ex circumstantiis delictum esse tam grave, ut generaliore suspensionem mereatur, et patet ex dicto cap. Vel non est compos; et a simili ex cap. Qui et divinis, 12, quæst. 2. Ubi quidam solum qui sacram communionem quibusdam excommunicatis ministravit, ab officio protinus Ecclesiastico pellitur; igitur primum illud membrum, et regula in illo contenta nullo fundata est in jure. Contra secundum autem membrum procedunt omnia, quæ contra priorem sententiam dicta sunt; nam licet delictum sit (ut ita dicam) disparatum, si iudex definivit pœnam ejus ad suspensionem collationis unius Ordinis, non est cur ad plura extendatur, neque ad plures

actus, nisi cum illo fuerint connexi. Hæc ergo sola regula potest in hac materia tanquam certa designare, ut verbis sententiæ vel legis standum sit, solumque illum actum Ordinis prohibeat, qui in determinatione suspensionis exprimitur, vel qui cum eo fuerit necessario connexus, ut satis explicatum est. Et hanc regulam significavit Abbas, in cap. Cum dilectus, de Consuetudine, n. 20, et Navarr., in Sum., c. 27, n. 160.

Suspensio a jurisdictione, quem effectum habeat.

16. *De suspensione a jurisdictione simpliciter.* — *Navarrus, Abbas.* — *Per suspensionem a jurisdictione suspenditur etiam quis ab actu Ordinis ad illam requisito.* — Tertio principaliter possumus ex dictis inferre, quem effectum habeat suspensio a jurisdictione, quando ad illam determinatur. Aut enim suspensio est a jurisdictione simpliciter, aut a determinato actu, seu parte jurisdictionis. Si fiat priori modo, tunc suspensio est a tota spirituali jurisdictione, argumento eorum quæ hactenus diximus, quia dictio illa indefinita ob suam indifferentiam totum comprehendit, et æquivaleret universali. Qui autem sint actus hujus jurisdictionis, jam in superioribus dictum est; et videri potest Glossa in cap. Transmissam, de Elect. Per hanc autem suspensionem non prohibentur actus Ordinis, qui jurisdictionem non requirunt, propter easdem rationes, quibus diximus suspensionem ab Ordine non includere suspensionem a jurisdictione; nam sicut jurisdictione non supponit necessario Ordinem, ita etiam Ordo non semper requirit jurisdictionem ad suos actus efficiendos. Atque ita notavit citata Glossa in dict. cap. Transmissam, et sumitur ex textu ibi, et ex cap. Aqua, de Consecrat. Ecclesiæ vel altaris. Notavit Navarr., in Summa, cap. 27, n. 160; Abbas, in cap. Cum dilectus, de Consuet., n. 20. Solum adverte, hoc simpliciter procedere in actionibus Ordinis, qui nullam jurisdictionem requirunt, ut sacrum facere, etc. Alii vero sunt actus Ordinis, qui requirunt jurisdictionem, vel ut valide, vel ut licite fiant, et ab his manet quis prohibitus per talem suspensionem per quamdam consecutionem, non tamen eodem modo, sed cum proportionem. Ubi enim jurisdictio est de substantia actus, ut est in sola absolute sacramentali, actus erit nullus, si fiat cum tali suspensionem, quia deest

potestas necessaria ad valorem ejus; ubi autem fuerit jurisdictio de justitia actus (ut sic dicam), erit prohibitus ne licite fiat, factus tamen validus erit. Sic peccabit parochus suspensus quaelibet sacramenta ministrando suis ovibus ut ordinarius pastor, et Episcopus suspensus conferendo Ordines suis subditis, quia non solum potestate ordinis, sed etiam jurisdictio utitur; sicut peccaret dando alteri Episcopo licentiam ad ordinandum in suo Episcopatu, vel dando subdito licentiam ut ab alio ordinetur, quia hi sunt actus jurisdictio; nam multo magis exercet jurisdictio per se ordinando.

17. *De suspensione a parte jurisdictionis.* — At vero, quando suspensio non fertur simpliciter, sed cum determinatione certi actus, seu partis jurisdictionis, ut a collatione beneficiorum, cap. Gravis, de Præbendis, cap. unico, *Ne Sede vacante*, in 6, Clement. 4, § Si quis, de Statu monach.; a confirmatione Episcopi, cap. 2 de Translat. Episcop., cap. Provide, de Elect., in 6, et sæpe alias, ut videri potest Glossa in Clement. *Cupientes*, de Pœnis: tunc applicanda et servanda est regula posita, ut solum ab eo actu, seu parte jurisdictionis aliquis suspensus esse intelligatur, qui per verba determinantia suspensionem significatur, nisi fortasse habeat cum alio actu necessariam connexionem, ita ut sine illo fieri non possit; nam tunc ob eam causam etiam alius actus in tali suspensione comprehenditur. Quod eadem ratione in jurisdictione ac in Ordine procedit.

18. *Violatio suspensionis qualis culpa sit.* — Ex dictis sequitur sacerdotem sic suspensum partiali suspensione graviter peccare functionem illam spiritualem exercendo, a qua suspensus est, non vero aliam. Probatur prior pars, quia hæc etiam suspensio includit prohibitionem per legem seu præceptum Ecclesiæ, cujus materia ex suo genere gravis est; ergo ex genere suo illa transgressio est mortale peccatum; et quoad hoc eadem est ratio de suspensione totali, et partiali, cujus materia sit sufficienter gravis. Ratio vero alterius partis est, quia reliqui actus non contenti in tali suspensione non sunt prohibiti; ergo non est unde sit malum illos exercere; nam suspensio circa alios actus, cum non sit culpa, sed pœna, non facit indignum vel inhabilem ad alios actus, quantumvis sacros, exercendos, qui non sunt in ipsa suspensione comprehensi. An vero illi priores actus, qui contra suspensionem illicite fiunt, validi sint,

declaratum jam est, partim in proxime dictis, partim ex dictis de excommunicatione majori.

Quæ pœna dictæ culpæ respondeat.

19. *De pœna ob transgressionem suspensionis a jurisdictione.* — De pœna ob violationem suspensionis ab Ordine. — De pœna vero jure imposita propter hoc peccatum fungendi officio, a quo quis suspensus est, idem proportionaliter seu respective dicendum hic est, quod de suspensione totali ab officio diximus. Itaque, si suspensio sit a jurisdictione tantum, vel a quolibet actu jurisdictionis, nulla irregularitas, vel alia specialis pœna est in jure imposita propter ejus transgressionem, sed puniri debet arbitrio judicis, ut in aliis dictum est. Si vero suspensio sit ab Ordine, sive sit a toto Ordine, sive ab uno, vel alio, sive ab uno alicujus Ordinis, irregularitas incurritur Ordinem ex officio exercendo contra talem suspensionem respective. Ratio est, quia jura, quæ de hac irregularitate loquuntur, non tantum agunt de suspensione totali ab officio, vel ab Ordine, sed etiam de partiali; nec solum de simpliciter lata, sed etiam de ea, quæ fertur ad certum tempus. Ita sumitur ex cap. Is cui, de Sent. excom., in 6, ubi Glossa et Doctores id notant; sufficit ergo violatio talis suspensionis in aliqua parte ejus; ergo licet suspensio sit imposita in sola illa parte, si in illa violetur, id satis est ad talem irregularitatem incurrendam. Et ita Doctores agentes de hac irregularitate, nihil distinguunt inter suspensionem totalem, et partialem.

20. Præter hanc vero pœnam nullam aliam invenio propter hoc delictum ipso jure impositam. Solum in c. 2, 55 dist., præcipitur, ut qui suspensus ab altari Missas fecerit, *Ecclesiæ communionem privetur, et ab omnium fratrum communionem noverit se alienum.* Ubi videtur etiam imponi excommunicatio. Sed in primis illa pœna non est usu recepta in universa Ecclesia, et canon ille est Concilii Arelat. provincialis. Deinde dici potest, illa verba, *communione privetur*, non esse cen-

sura latae, sed ferendæ, et juxta illa esse intelligenda sequentia. Quod si dicatur, hæc verba non esse in originali, sed solum hæc: *Ab omnium fratrum charitate noverit se alienum*, responderi potest, per illa solum exaggerari gravitatem delicti, non novam censuram imponi. At obstant illa verba: *Ut severitatem Ecclesiasticæ disciplinæ.* Propter quæ Glossa dicit, ibi imponi aliam pœnam, quia *si celebraverit post excommunicationem, deponetur.* Ubi et excommunicationem admittit juxta lectionem Gratiani, et addit depositionem; qui nomine fratrum intelligit Coepiscopos, a quorum gremio excluditur qui deponitur, per quam depositionem aliqui irregularitatem intelligunt. Sed hoc totum incertum est, et e converso certum est, aliam pœnam saltem ipso facto non esse in usu.

DISPUTATIO XXVII.

DE EFFECTIBUS SUSPENSIONIS A BENEFICIO.

Quoniam hæc species suspensionis diversa sit a præcedenti, tamen forma et modus illam ferendi ejusdem rationis est, et ideo applicando cum proportionem principia posita in disputatione præcedenti, facillimum erit intelligere, quæ ad effectus hujus suspensionis pertinent. Dupliciter igitur hæc suspensio, sicut præcedens, ferri potest, scilicet vel simpliciter, vel cum determinatione alicujus beneficii, vel partis ejus. De utraque ergo forma sigillatim dicemus, et explicabimus varios modos, quibus de his speciebus suspensionis jura loquuntur, in quorum intelligentia præcipua pars hujus doctrinæ posita est.

SECTIO I.

Quid sit suspensio a beneficio simpliciter lata, et quos effectus habeat.

1. *Ratio dubitandi.* — Quoniam in beneficio duo sunt: unum est functio aliqua spiritualis, ad quam beneficium obligare solet; aliud est temporale emolumentum, ad quod suscipiendum beneficium confert jus ex se perpetuum: dubitari imprimis potest, an suspensio a beneficio impediatur utrumque, vel alterum tantum. Et ratio dubitandi esse potest, quia ex illis duobus primum pertinet ad Ecclesiasticum officium; ergo, si hæc suspensio utrumque impedit, habebit hæc censura effectum utriusque suspensionis ab officio et beneficio, quod esse non potest, quia species hæc sunt

impermixtæ. Quæ ratio etiam probat suspensionem hanc non posse impedire tantum illud primum spirituale, quod in beneficio invenitur. Si autem solum secundum impedit, sequitur non esse hanc propriam censuram suspensionis, neque illi convenire definitionem suspensionis superius datam, quia non impedit aliquam Ecclesiasticam functionem; nam percipere fructus beneficii non est functio Ecclesiastica, sed stipendium illius.

2. *Suspensio a beneficio solum privat fructibus beneficii.* — Nihilominus dicendum est, effectum hujus suspensionis solum esse impedire dominum seu possessorem beneficii, ne uti possit jure illo percipiendi fructus Ecclesiasticos, quod habet ratione officii, et in quo ratio beneficii consistit. Hoc patet in primis ex communi sententia omnium, quos referemus. Deinde ex proprietate verborum juxta usum canonum, ad quam proprietatem verba hæc restringenda sunt, et limitanda, cum sit materia odiosa et pœnalis. Nam in jure beneficium contra officium distinguitur, quod patet maxime ex omnibus illis, quæ de hac censura loquuntur et supra citata sunt; hæc enim de causa distincte proponunt suspensionem ab officio, et a beneficio, et ab utroque simul. Nec solum hæc duo generatim sumpta, sed etiam prout conjunguntur in præbenda Ecclesiastica, quæ et aliquod ministerium habet, et proventus, distinguuntur, ut patet ex cap. finali de Rescript., in 6, ubi beneficium Ecclesiasticum propter officium dari dicitur, non ut propter aliud extrinsecum vel accidentarium, sed ad quod ipsa præbenda obligat; ergo ex his duobus, quæ in præbenda conjunguntur, beneficium proprie non est, nisi jus ipsum percipiendi fructus, quod ex officio nascitur seu propter officium collatum est. Unde Concilium Tridentinum, sess. 21, cap. 3 de Reform., beneficia ad divinum cultum, atque Ecclesiastica munia obeunda dicit esse constituta; ubi etiam distinguit beneficia ab Ecclesiasticis muneribus, quæ nomine officii significari solent. Igitur, cum a beneficio quispiam suspendi dicitur, in ea proprietate beneficium sumendum est; ergo effectus hujus suspensionis erit impedire hoc jus percipiendi fructus, ne in actum suum prodire possit. Probatur consequentia, nam per illam determinationem, *a beneficio*, ad ipsum suspensio limitatur, sicut dictum est de suspensione ab officio. Rursus hæc suspensio non tollit beneficium ipsum, ut receptum est et supra a nobis probatum.